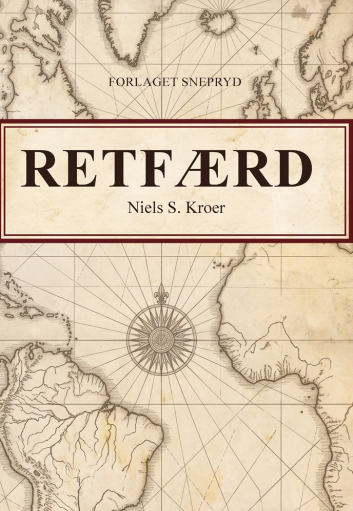

The background of the book cover is a detailed, aged map. It features a central compass rose with many points, indicating directions. The map shows various landmasses and coastlines, with a grid of latitude and longitude lines. The overall style is that of a historical nautical chart.

FORLAGET SNEPRYD

RETFÆRD

Niels S. Kroer

Retfærd

Forfatter: Niels S.Kroer

Redaktør: Melisa Köhler

Grafiker: Mette Kristoffersen

Udgivet af: © Forlaget Snepryd

1. udgave, 1. oplag 2026

Bogen er sat med Times New Roman 11/15

Tak til redaktør Melisa Köhler, korrekturlæser Clara Birch Uwusu,
grafiker Mette Kristoffersen samt forlægger Britta Marie Steen.

Dette er en læseprøve.

Denne bog er beskyttet af gældende dansk lov om ophavsret. Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder fx, at kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Tekst & Node. Alle rettigheder forbeholdes.

Forlaget Snepryd

Atterupvej 15

4640 Faxe

Telefon: 60478428

www.snepryd.dk

info@snepryd.dk

RETFÆRD

Niels S. Kroer

INDHOLD

RETFÆRDIGHEDEN	7
TRANKEBAR	99
ARNASAQ	149
MIDNATSPERLEN	189

RETFÆRDIGHEDEN

Kapitel 1

Da kongen af Danmark bød Wilhelm at finde Retfærdigheden, måtte han bede majestæten om at gentage ordren. Da han fire måneder senere befandt sig på Congofloden, var han endnu ikke helt klar over, hvad han håbede at finde i Lisala. Han havde slået sig på låret af grin, da Christian IX første gang havde fortalt ham, at Retfærdigheden havde til huse i den lille fiskerby i Fristaten Congo, men han havde også hørt, at det ikke var afrikansk skik at pakke sine frugter væk. De næste fjorten dage havde han tilbragt i en febertilstand af sorte pukler og gajoler. Med rigget mast satte han sejl mod Afrika.

”Hvor langt er der til Lisala?” Wilhelm kylede den sidste klase bananer i vadmælssækken og låste lastrummet. Han kiggede ud bag gardinet.

Hun sad der stadig, Celesse, oppe på restaurantens altan. Krøllerne var et sort vandfald, der endte ved skuldrene, øjnene to kaffebrune flintesten.

”Syv dagsrejser.” Nuani fulgte hans blik. Sølv tanden strålede i mørket. ”Fjorten, hvis du bliver ved med at insistere på at blive en dag mere.”

Wilhelm havde oprindeligt hyret den congolesiske bådsmand, fordi han lod til at være på talefod med de fleste af pigerne i Boso-Asuka. Han havde senere lært at værdsætte det milde udtryk i hans øjne.

”Hvorfor går du ikke op og snakker med hende?”

Wilhelm rystede på hovedet.

”Hun ville æde mig råt.”

Nuani slog smæld med tungen.

”Du er som en rotte.”

”Tak. Du står altid klar med en kompliment.”

”Nej, værre endnu. En hyæne. Du gemmer dig i skyggerne, kommer frem, når løven har forladt sit bytte.” Han hvilede hænderne på hofterne. ”Men ved du, hvad der er i vejen med den taktik?”

”Nej?”

”Så er det kun ådslerne, der er tilbage.”

”Nemt for dig at sige.” Wilhelm lod gardinet falde. Han fandt søkortene frem fra skabet og bredte dem ud over bordet. ”Jeg har set, hvordan Celesse og de andre piger kigger efter dig, når du går rundt i byen.” Han fandt passeren frem fra brystlommen. ”Der gælder andre regler for typer som dig. Jeg har efterhånden set hver en afkrog af den her forbandede klode, men jeg har endnu ikke lagt øjne på en tøs, der ikke rynkede på næsen, når hendes øjne faldt på mig.”

Nuani klappede Wilhelm på hovedet.

”Det kan jeg ikke tro. Du har da stadig et par hårstrå tilbage på den isse der.”

Wilhelm verfede hans hånd væk.

”Lad vær’.”

”Hold nu op.” Smilerynkerne malede dybe furer i congoleserens kinder. ”Så slemt kan det da ikke være. Du har da tre øjne. Det er ét mere end os andre!”

Congoleseren hikkede, når han grinede.

”Meget morsomt.” Wilhelm smilede stift. Han vidste, at Nuani kun var ude på at lave sjov, men det knugede alligevel i hans bryst. Han tog sig til næseryggen. Den dybe fure i huden mellem øjnene havde skænket ham tilnavnet ”Kyklopen” i skolen. ”Det er ikke et øje, det er bare en misdannelse af huden.”

”Hvad er så det hvide der?” Nuani bøjede sig ned over ham. ”Og blodårerne?”

”Det er arvæv!” Wilhelm forsøgte at gemme næsen med hånden.

Nuani kastede hovedet bagover. Grinet buldrede i kabinen.

"Du skal ikke være ked af det." Han greb Wilhelm i skridtet.
"Hernede tæller dine mønter for mere end dine kronjuveler."

"Hov!" Wilhelm flåede i congoleserens næve. "Fjern din hånd."

"Tag det roligt." Nuani gav hans manddom et klem. "De afrikanske fugle bryder sig bedre om den lille hvide orm end den sorte slange."

Blodet brændte i Wilhelms kinder.

"Jeg vil ikke have, du rører mig i skridtet."

Nuani rankede sig.

"I Afrika har vi et ordsprog. En slange kan gemme sig under din seng, men en orm kan gemme sig i din mad."

Wilhelm furede panden.

"Siger du, jeg er en orm?"

Smilet stivnede på afrikanerens ansigt.

"Celesse ville aldrig dele sin seng med mig."

"Det passer ikke." Wilhelm lagde passeren fra sig. "Hun ville sprede benene for dig hurtigere end en konkubine for en prins."

"Måske for en stund." Nuani sukkede. "Men så snart morgensolen kravlede ind ad hendes vindue, ville hun jage mig ud af sit værelse, som var jeg en giftsnog under hendes seng."

"Men jeg er en orm i hendes ris?" Wilhelm lo. "Hvordan er det bedre?"

"En bændelorm har det mageligt." Nuani blottede tænderne.
"Den hvide orm kravler ind i afrikaneren og suger al næringen til sig, så hun ligger tilbage mager som et skelet i sengen ..." Nuani kluklo. "Du ser noget bleg ud." Han klappede Wilhelm på skulderen. "Slap du bare af, min hvide ven. Bændelormen stortrives i Afrika. Og skulle der falde lidt af til den sorte slange," congoleseren tog sig i skridtet, "så er der jo ikke noget at gøre ved det." Han tittede ud bag gardinet. "Der er syv dagsrejser til Lisala. Det ville være godt med en Ndumba til at varme sengen."

Wilhelm gik ud på dækket. Restaurant Flamingo lå klemmt inde

mellem de to klippefremspring. Inde under den halvt tildækkede altan sad Celesse og passerede med sine veninder. Det så ud til, det ikke kun var Wilhelm, hun havde betaget. Pigerne lænede sig ind over bordet og fulgte hende med øjnene, når hun talte. Hun slog ud med armene, og veninderne brød ud i latter. Wilhelm tørrede sveden af panden med sit lommestørklæde.

”Men måske der allerede er varmt nok for den hvide mand.” Nuani rakte ham en smøg. ”Desuden vrimer det med krokodiller i Congofloden.” Han fæstede sit blik på pigerne, idet han tændte sin cigaret.

Palmerne svajede på bakken. Solen kravlede ned under bladene og klædte Celesse i sit gyldne klæde. Wilhelm måbede.

”Hendes hud ...”

Nuani pustede blå røg ud af kæften.

”Hvad med den?”

”Hun sveder ikke.” Wilhelm bed sig i læben. ”Den er så glat og ...”

Nuani rynkede brynene.

”Så ...” Wilhelm trak vejret i hurtige stød.

Nuani klukkede.

”Du må godt sige det.”

”Hvad?” Wilhelm rystede på hovedet. ”Nej, nej ... Den er bare så ...”

”Sig det nu bare.”

Wilhelm strammede kæberne. Han stønnede.

”Sort.” Han skælvede. ”Åh, så sort den er.”

Nuani klappede ham på skulderen.

”Kom. Nu går vi op og spørger, om hun vil med ud på en sejlads.”

Wilhelm spærrede øjnene op.

”Nej!” Han greb congoleseren i armen. Han stirrede op mod det lyseblå træhus.

Den kraftigste af pigerne råbte ad gartneren, der trimmede oleanderbusken neden for restauranten. Manden rødmede. Bordet brød ud i latter.

”Nå, det er hendes veninder, du er bange for?” Nuani slog sig på låret. ”De er Bandumba.”

”Hvad er det?”

”Kvinder af natten.” Nuani klaskede ham i skridtet. ”Og bare rolig. De har nedlagt større byttedyr end den der.”

Wilhelm verfede hans hånd væk.

”Lad så vær’.”

”Du skal ikke være genert.” Nuani hoppede op på kajen. ”Tro mig, det er Celesse heller ikke.”

”Nuani!” Den kraftige pige rejste sig på altanen. ”Kom og smag mors papaja.” Hun hev ud i bukserne.

”Pak du bare dit frugtkød tilbage i skallen, Amina.” Nuani vinkede afværgende med hånden. ”Det ser en smule mørkt ud. Jeg tror, det er overmodent.”

Pigen kastede hænderne i vejret, og veninderne brød ud i jubel. Celesse fæstede sit blik på Wilhelm. Han tabte pusten.

”Du bilder mig ikke ind, at hun er en hore.” Hun fastholdt hans blik, idet hun lagde benene over kors. ”Hun kunne være en prinsesse.”

Nuani fnøs.

”Fortæl mig, hvilken farve trusser, hun har på.”

Wilhelm sænkede blikket. Hans kinder brændte. Celesse glattede sin kjole ud, så den dækkede hendes lår.

”Det ved jeg da ikke.”

Nuani skridtede op ad havestien til restauranten.

”Lad være med at spille dum.”

”Hey, vent nu lige lidt.” Wilhelm hvæsedde ad congoleseren.

Nuani knappede skjorten op. Musklerne spillede inde under huden. Det var ikke kun Celesse og hendes veninder, der fulgte ham med øjnene, idet han skridtede op ad havestien.

”Tror du, det var et tilfælde, hun løftede benet lige akkurat nok til, at du kunne ane bunden af hendes trusser?” Han furede panden.

”Fortæl mig så, hvilken farve de havde.”

Wilhelm stoppede op. Han knappede den øverste skjorteknap op.

”Hvide.” Han hev efter vejret.

Nuani fløjtede.

”Og det var, som om hendes hud gjorde dem endnu mere ...”

Solen bagte på Wilhelms nakke. Han hvilede hænderne på knæene.

Nuani slentrede tilbage ned ad stien.

”Hvide?”

Det svømmede for Wilhelms blik.

”Hvid og sort ...”

Nuani klappede ham på ryggen.

”Som en zebra.”

Wilhelm stønnede. Han tog sig til maven. Ormene vred sig i hans mavesæk.

”Hvad er der i vejen?” Nuani bøjede sig ned over ham. ”Det er ikke godt at vise frygt,” hviskede han. ”Den afrikanske hunløve kan lugte den slags på en kilometers afstand.”

Wilhelm løftede hovedet. Det lyseblå træhus dansede på toppen af bakken. Pigerne rejste sig og råbte ad ham. De hujede, idet de hoppede på stedet. De sorte pukler vuggede.

”De griner ad mig.” Det snurrede i Wilhelms lemmer. ”Få det til at stoppe.”

”Få hvad til at stoppe?”

Opstødet samlede sig til en klump i Wilhelms hals.

”Jeg kan ikke.” Det brændte i hans svælg. ”Hun æder mig råt.”

”Tag dig sammen.” Nuani hankede op i ham. ”Kom. Nu går vi derop.”

Åreslagene brusede i Wilhelms ører, idet han fulgte Nuani ud på altanen. Cellesse fulgte ham med øjnene. Han kiggede på sine fødder.

”Nuani!” Brædderne knagede under Wilhelms skosåler, da Amina kastede sig på benene og omfavnede congoleseren. ”Tag dig en

drink.”

Nuani smilede.

”Vi har ikke tid til at blive.”

”Hold nu kæft.” Amina fyldte appelsinjuice og gin i et højt glas.

”Lad nu mor forkæle dig lidt.”

”Hvis du var min mor—”

”Ville du være blevet endnu større.” Amina svingede skuldrene fra side til side. Brysterne duvede.

Pigerne skraldgrinede.

”Bare rolig,” sagde hun, ”der er stadig masser af mælk tilbage.”

Det snurrede i Wilhelms arme, da han fulgte puklernes dans. Nuani slubrede appelsinjuice i sig. Han skubbede Wilhelm fremad.

”Det her er min ven, Wilhelm.”

”Du kan godt pakke tungen væk.” Amina smækkede med læberne. ”Det er vist nogle dage siden, du har haft brug for modermælken.”

Wilhelm trippede.

”Jeg er kun syvogtyve.”

”Ha!” Aminas runde kinder dansede på hendes ansigt. ”Går tiden langsommere oppe nordpå? Det ligner, du har været syvogtyve to gange!”

Celesse fniste. Det sviende i Wilhelms bryst. Nuani rømmede sig.

”Nå, men Wilhelm havde noget, han ville sige.”

”Ikke nu,” hvæsedes han. Han stirrede ned i gulvet.

”Han er lidt genert.” Nuani daskede ham på ryggen. ”Vi skal på en sejlads.” Han nikkede ned mod havnen. Sejlbåden vuggede i vandet. ”Vi tænkte på, om I ikke havde lyst til at tage med?”

Celesse gav bådsmændene elevatorblikket. Hun slikkede sig om munden.

”Hvor sejler I hen?”

”Lisala.” Nuani gav Wilhelms skulder et klem. ”Er det ikke rigtigt?”

Wilhelm nikkede. Han så op. Det gav et sug i maven, da han mødte Celesses blik. Ceesse lænede sig ind over bordet.

”Hvad skal I deroppe?”

Wilhelm stønnede. Kavalergangen var en kanelbrun skakt.

”Ja, den her er god.” Nuani klappede Wilhelm på skulderen. Sølvanden strålede i sollyset. ”Fortæl dem, hvad vi skal deroppe.”

Ormene rørte på sig i Wilhelms mavesæk.

”Vi er på sporet af Retfærdigheden,” hviskede han.

Pigerne fniste. Ceesse vekslede et blik med Nuani.

”Er din ven sådan lidt ...,” hun klappede Wilhelm på underarmen, ”til en side?”

”Ja, Gud, du siger noget!” Amina slog hånden for munden. ”Han ser noget halvbagt ud.” Hun stirrede på Wilhelm med sine store gop-leøjne. ”Du må undskylde, jeg gjorde grin med dig.” Hun greb ham i armen og trak ham ned til sit bryst. ”Er du kommet langt væk hjem-mefra?” Hun aede ham over håret.

”Jeg er ikke sinke, for helvede!” hvædede Wilhelm.

Det var ikke sådan, han havde forestillet sig mødet med de sorte pukler.

Kapitel 2

Wilhelm satte kosteskafte i spænd mellem roret og sejlet. Smilerynkerne trak i hans kinder, da han kravlede op på styrehusets bliktag. Nuani sad mellem Aminas brede stænger og slyngede whisky i sig.

”Tag en slurk.” Nuani rakte Wilhelm flasken.

Hans svælg brændte, da han dumpede ned ved siden af Celesse.

”Det er en smuk aften.” Nuanis øjne var slørede, mørke kugler.

Inde på bredden svajede banantræerne i vinden. Det raslede i skovbunden, da den afrikanske skovelefant stak sit brede ansigt ud mellem bladene. Celesse slubrede whisky i sig.

”Månen er tiltagende.”

Månens lys spejlede sig i bølgetoppene, mens skøjteløberne og tropefluerne legede tagfat i den krusede vandoverflade. Bagude kastede flodsvinene sig mod dønningerne, der rullede fra agterstavnen og ind mod bredden.

”Det er et fortryllet land, I bor i.” Wilhelms øjne fyldtes med vand. ”Folk er så imødekommende.”

Celesse strakte benene ud. De skinnede i månelys. Det snurrede i Wilhelms lemmer. Hans hånd var kun et par centimeter fra hendes.

”Jeg vil gerne have lov at sige tak, fordi I har taget så godt imod mig.” Hjertet buldrede i hans bryst, da han lod hånden glide hen over tagpladen.

”Det var din måne, jeg snakkede om.” Celesses stemme var snøvlet.

Wilhelm bed tænderne sammen. Han trak hånden til sig.

”Du burde klippe det.” Celesses øjne var smalle sprækker. ”Langt hår og måne ser latterligt ud.”

Wilhelm kørte uvilkårligt hånden gennem håret. Han forsøgte at rede de lange hår fra siden af hovedet hen over issen.

”Jeg har jo haft langt hår hele mit liv.” Hans kinder brændte. ”Jeg vil gerne beholde det, så længe jeg kan.”

”Hun har jo ret.” Nuani klappede ham på skulderen. ”Det ligner en gammel gulvskrubbe, nogen har lagt hen over hovedet på dig.”

Celesse blottede tænderne. De var korte og hvide.

”Hvor halvdelen af børsterne er trukket ud.”

Amina lænede sig frem. Hendes moderlige ansigt svømmede for Wilhelms blik.

”Du skal ikke tage dig af dem.” Hun kyssede ham på kinden. ”Jeg synes, det er flot, at du har rejst hele vejen herved alene.”

”Hvad mener du?”

”Du har sejlet hele vejen fra dit lille land mod nord herved til Congofloden.” Hun smilede. ”Det er der ikke mange, der kan prale af.” Hun klappede ham på hovedet. ”De fleste børn i Afrika er ude at tjene på marken fra de er syv år. Min bror bor stadig hjemme ved min mor. Han er 41.”

”Hvorfor siger du det?”

”Det kan godt være, han ikke kan høste bananer, men så er der så meget andet, han kan.” Hendes øjne slørede til. ”Han løber mig altid i møde, når jeg besøger min mor i landsbyen.”

Wilhelm fnøs.

”Jeg er ikke sinke, for fanden.”

”Det er der ikke noget i vejen med at være.” Hun gav hans hånd et klem og slubrede whisky i sig. Det skvulpede, da det nåede hendes mavesæk. ”Sateme den er god!”

Celesse stirrede stift frem. Hendes pande var én sort streg. Wilhelm tog en dyb indånding. Han besluttede sig for at skifte taktik.

”Jeg har en speciel mønt. Vil I se?” Han hev guldmønten frem af sin pung. ”Det er en gammel spansk mønt fra det 16. århundrede.”

Aminas ansigt lyste op.

”Min bror elsker også at lege med mønter!”

”Hold så kæft!” Wilhelm bankede næven ned i bliktaget.

”Må jeg se?” Celesse hev mønten ud af hånden på ham. ”Er den meget værd?” Hun vendte og drejede den mellem hænderne.

Wilhelm lænede sig frem.

”Mere værd end hele den her båd.”

Celesses øjne lyste op. Hun bed i den. Nuani stirrede forundret på hende.

”Du ligner en væsel, når du bider i den på den måde.” Han trak sig væk fra hende.

”Hold nu op.” Wilhelm lo. ”Jeg synes, hun ligner en mus med et stykke ost.” Han smilede til hende. ”Du har sådan nogle store, smukke øjne.”

Celesse lagde hovedet bagover. Grinet buldrede i natten.

”Du er kraftedeme ynkelig.” Hun tørrede tårerne af kinden med baghånden. ”Tager til Afrika med din dårlige ånde på slæb, vifter en håndfuld mønter foran pigerne og forventer, at de kaster sig i favnen på dig.” Hun smed mønten i brystet på ham.

”Hvorfor siger du sådan noget?” Wilhelms underlæbe bævrede. ”Jeg synes, du er smuk.”

”Hold nu kæft.” Hun rejste sig. ”Du er kraftedeme for meget.”

Vindstødet susede hen over floden. Celesse svajede.

”Kom.” Hun rakte hånden ud. ”Lad os gå ned i kabinen.”

Pupillerne i Nuanis øjne spilede sig ud. Han kiggede frem og tilbage mellem Celesse og Wilhelm.

”Nej.” Han sænkede blikket. ”Jeg har det ikke så godt. Jeg tror, jeg bliver og trækker lidt frisk luft.”

Celesses næsebor spilede sig ud.

”Det var også bare for sjov. Jeg gider slet ikke have dig med i seng. Du trækker vejret tungere end en elefant.”

”Det gør jeg da ikke.”

”Her.” Hun kylede whiskyflasken i Nuanis skød. ”Bliv du bare

og hyg dig mellem Aminas fede stolper.”

En trækning gled over Aminas ansigt.

”Hov, hov, vær nu sød ... Jeg kommer ned om lidt, skat.”

”Jeg er ikke din skat.” Celesses stemme var grødet. ”Dit fede læs ... Hvis du tog dine underbukser med ned til vaskekonen, ville hun sige, at de ikke vasker presenninger.”

Aminas kinder glødede, da Celesse hoppede ned på dækket.

”Jeg må hellere gå ned til hende.” Hun klappede Wilhelm på skulderen. ”Du skal ikke tage dig af hende. Hun plejer også at drille min bror.”

Wilhelm skulede. Han lagde sig ned. Blikket var koldt mod hans forbrændte ryg. Han krøllede sin skjorte sammen og brugte den som hovedpude.

”Det trækker op til regn.” Han pakkede mønten tilbage i sin pung.

Skyerne skyllede ind over himlen. Stjernerne glimtede bag det tynde skydække.

”Tror du, vi har begået en fejl?”

Nuani lagde sig ned ved siden af ham.

”Ved at invitere dem med?” Han tog en slurk af whiskyen. ”Vi kan altid sætte dem af på vejen.”

”Det ved du lige så vel som jeg, at vi ikke gør.”

Nuani slog smæld med tungen.

”Den sorte kvinde svinger hofterne, og manden mister orienteringen.”

Regndråberne trommede mod taget. Støvregnen kastede et svalt klæde om Wilhelms forbrændte torso.

”Tak, i øvrigt.”

Nuani rakte ham flasken.

”For hvad?”

Wilhelm trak vejret dybt. Støvregnen trak duftene ud af regnskovens jordbund.

”Jeg ved godt, du ikke er syg.”

”Nej, men lidt frisk luft gør nu godt alligevel.”

Wilhelm sukkede.

”Hun har sådan nogle milde øjne.”

Nuani fnøs.

”Det er rotteøjne. Men hun har en stærk vilje.”

”Og hendes hår ... Det er som sort silke.”

”Congofloden har styrket hende.” Det knitrede, når regndråberne bankede mod Nuanis brede pande. ”Man må være stærk, hvis man skal overleve her. Hun vil føde stærke unger.”

Whiskyen bed i Wilhelms svælg.

”Jeg tror, jeg ender med at få ret.”

”Hvad mener du?”

”Hun vil æde mig rå.”

Nuani klaskede Wilhelm på låret.

”Jeg er ikke sikker på, at det er dig, hun er sulten efter.”

Det knugede i Wilhelms bryst.

”Jeg ved godt, du er forelsket i hende.”

”Vær nu ikke dum.”

”Tro ikke, at jeg ikke har lagt mærke til måden, du kigger på hende på.” Han smækkede med læberne. ”Jeg er ikke sikker på, jeg ville kunne have takket nej, hvis jeg var i dit sted.”

”Lisala er stadig langt væk. Der er ikke meget plads på den her båd.” Nuani lo. ”Desuden har jeg brug for fars penge.” Han klaskede Wilhelm på hoften.

Mønterne i pungen klirrede.

”Hvis jeg skal være helt ærlig, forstår jeg ikke, hvorfor jeg er så vild med hende.” Wilhelm missede med øjnene. Regnen trommede mod hans isse. ”Hun behandler mig som skidt.”

”Måske det er derfor.”

Wilhelm skoggerlo.

”Så burde jeg være forelsket i det halve af verden.”

Nuani rejste sig.

”Hun er nu også god nok på bunden.”

Wilhelm kylede flasken ud over rælingen.

”Problemet er bare, at hun er bundløs.”

Nuani trådte ned ad stigen. Sølv tanden strålede.

”Du lagde også mærke til det?”

Wilhelm suttede på sin fortand.

”Hun havde smidt trusserne.”

Efter en uge på floden sænkede en tåge sig over vandet. Uroen kravlede op over Wilhelms rygsøjle og fik hans nakkehår til at stritte.

”Hjælp mig lige.” Wilhelm bredte søkortene ud. ”Jeg kan ikke forstå det. Vi burde være her,” han pegede på kortet, ”men det passer ikke med noget.”

Nuani hvilede hånden på roret.

”Beklager, Willy, du ved, jeg ikke kan finde ud af de kort.” Han pulsede på sin cigaret. ”Men jeg kender Congofloden, og det her er en del af den, jeg aldrig har set før.”

”Vi må være faret vild i nat.” Vanddråberne klamrede sig til Wilhelms skjorte, idet han stirrede ud i tågen. ”Hele ugen har solen stået op foran os.”

Afrikanerens pande var én sort streg.

”Nu har vi den på højre hånd.”

”Vi sejler mod nord.”

”Hvordan kan det gå til? Tror du, vi er sejlet ind ad en forgrening?”

Wilhelm tyggede på underlæben.

”Der er næsten ikke andet end banantræer her.”

Med deres brede blade og slanke stammer prydede de høje, palmelignende banantræer kysten i hobevis. De overmodne bananer svulmede op som betændte cyster på de hængende grene.

”Det ligner nærmest en plantage.” Wilhelm rystede på hovedet.

”Det burde være regnskov.”

Nuani tog et hiv af sin cigaret og hvilede albuerne på roret. Flodbølgerne klukkede sagte, mens de bevingede cikader sang deres skønne melodier mellem sivene ved flodlejet.

”Her er da ellers meget smukt.” Han sukkede. ”Og lydene ...”

Længere indlands bankede vinden mod bambussens stærke stængler, mens chimpanserne trommede dybe rytmer på de hule bababtræer.

”Kom nu lige og kig.” Wilhelm knipsede. ”Og ret dig ud, for fanden. Man skulle tro, du var en gammel dame, sådan som du luder.”

Celesse tonede frem af kabinens mørke.

”Du kunne lige så godt spørge et æsel om hjælp.”

Nuani vendte ryggen til.

”Vidste du, at hans lærerinde smed ham ud af skolen?” Celesses kaffebrune øjne tindrede.

”Ja, men hun sagde, jeg var perfekt til marken.”

”Og du er den eneste, der er dum nok til at tro, at det er en kompliment.” Celesse satte sig i skrædderstilling. ”Hvad er problemet?”

”Vi burde være her.” Wilhelm satte fingeren på kortet, ”omtrent fire dagsrejser fra Lisala.”

”Det kan ikke passe.” Celesse rejste sig. ”Jeg sejlede til Lisala med min far, da jeg var barn.” Hun fiskede cigaretten ud af kæften på Nuani. ”Jeg har aldrig set så mange banantræer før.” De blå røgtåger dansede om hendes silhuet, idet hun greb rælingen.

Wilhelm stavrede op i stævnen af båden. Han førte messingkikerten til øjet. Solen væltede ned fra himlen og skar disen i stykker. Han måbede. Forude delte Congofloden sig i syv gyldne floder. Bobler af glinsende guld dansede hen over det rødbrune vand.

”Fandens også!” Han styrtede ind i styrehuset.

Nuani lændede sig frem over roret.

”Hvad er der?”

”Floden deler sig.”

Celesse hvilede hænderne på hofterne.

”Det kan ikke passe.” Hun pustede røg ud af kæften. ”Du lyver.”

”Jeg sværger!” Med rystende hænder bredte Wilhelm det falmede søkort ud. ”Jeg aner ikke, hvor fanden vi er.”

Nuani rankede sig.

”Hvad er det for en lyd?”

Den lavfrekvente dundren fik Wilhelms trommehinder til at vibrere.

”Hvad sker der?” råbte Amina.

Der lød et brag.

”Er det meltønden, der faldt på gulvet?” Nuani hev i roret. ”Der er vel ikke gået hul på den?”

Celesse hvinede.

”Så er der ikke noget mad til tilbageturen!”

”Bare rolig.” Wilhelm styrtede hen i stævnen. ”Det var bare Amina, der faldt ned fra køjen.” Han klamrede sig til rælingen, idet de meterhøje bølger truede at kæntre båden.

”Hvad gør vi?” råbte Nuani. ”Hvilken af forgreningerne skal jeg styre hen mod?”

Hidsige vindstød føg hen over vandet og fyldte sejlet. Wilhelm bankede næven mod rælingen.

”For helvede.” Han så sig forvildet om. ”Jeg ved det ikke!”

Hans håndflader var klamme, da han atter førte messingkikkerten til øjet. Han gispede. Et brat fald fulgte hver af flodens forgreninger.

”Du bliver nødt til at tage en beslutning.” Senerne dansede under huden, da Nuani sled i roret. ”Nu!”

Vindstødet rasede hen over floden. Det var en hvæsende pytonslange, der bed i Wilhelms kinder. Den fejede benene væk under ham og slyngede ham mod rælingen. Nuani sprang ud på dækket.

”Er du okay?”

Wilhelm greb Nuanis hånd. Han dukkede sig. Sejlet hvinede og kastede sig fra side til side.

”Er du vanvittig?” Vandtågerne piskede Wilhelm i ansigtet. ”Du

må ikke løbe fra roret!”

”Bølgerne er for stærke.” Nuani spilede øjnene op. ”Jeg kan ikke styre det.”

Deltaet rejste sig fra vandmasserne. Åreslagene bragede i Wilhelms ører, idet han styrtede ned ad dækket. Han sprang ned i agterdækket og flåede i rorpinden.

”Det nytter ikke.” Nuani snurrede rundt på hælen. ”Vi må kaste os i vandet.”

”Strømmen er for stærk. Det ville være det rene selvmord.”

Klippestenene rejste sig af vandtågerne. De takkede sten strålede i solen. Celesse hvinede.

”Få os væk herfra!”

Der lød et brag, da vindstødet susede hen over vandet og bed masten midt over. Nuani kastede sig til side. Masten bankede ned i styrehuset. Da sejlet faldt, fik Wilhelm øje på en rank silhuet, der ragede op på bredden. Han stønnede. Tiden stod stille. Han ænsede hverken vinden eller vanddråberne, der hamrede mod hans ansigt. Det eneste, han så, var den togaklædte fyr ved flodlejet.

”Det var dog besynderligt,” mumlede han.

”Wilhelm!” Nuani flåede i hans skjorte. ”Hvad fanden gør vi?”

Manden på bredden smilede. Eftermiddagssolen reflekterede sig i hans smaragdgrønne øjne, og de udtrykte mildhed og eftertænk-somhed. Det var tydeligt, at det var gode øjne. Han hvilede sin venstre fodbalde mod en kampesten, mens han skuede ud over floden. Wilhelm rystede på hovedet.

”Hvem er han?”

”Hvad skal vi gøre?!” Nuani klappede Wilhelm på kinden. ”Det er dig, der er kaptajn, for satan!”

Den tavse skikkelse fæstede sit blik på Wilhelm. Wilhelm gispede. Det føltes, som blev han trykket til sin moders bryst. Stivheden i hans legeme aftog, hans bevægelser blev glatte og føjende, og han fandt til sin overraskelse, at han lo.